

Sygn. akt VI K 5/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach Wydział VI Karny Zamiejscowy w P.

w składzie

Sędzia SR Artur Obcowski

Protokolant Alicja Straszak

w obecności Prokuratora - - - - -

po rozpoznaniu dnia 11 września 2017 roku sprawy:

1. Ł. O., syna A. i D.

urodzonego (...) w T.

oskarżonego o to, że w dniu 31 października 2016r. około godz. 23.30 na terenie posesji w Ś. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. Z., brał udział w pobiciu D. Z., poprzez uderzenie go pięściami i kopanie nogami po całym ciele i w okolice głowy, przez co D. Z. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia ręki prawej oraz stłuczenia głowy okolicy ciemieniowej po stronie lewej, czym naraził ww. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 kk

2. P. Z. syna J. i G.

urodzonego (...) w T.

oskarżonego o to, że:

1 w dniu 31 października 2016r. około godz. 23.30 na terenie posesji w Ś. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. O., brał udział w pobiciu D. Z., poprzez uderzanie go pięściami i kopanie nogami po całym ciele i w okolice głowy, przez co D. Z. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia ręki prawej oraz stłuczenia głowy okolicy ciemieniowej po stronie lewej, czym naraził ww. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach Wydział II Karny z dnia 5 marca 2013 roku, sygn. akt II K 3/13, obejmującym wyroki Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach:

- sygn. akt II K 228/09 z dnia 22 września 2009 roku mocą którego został skazany za ciąg przestępstw z art. 158 § 1 kk, popełnionych w dniu 7 lutego 2009 roku, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawieni wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 5 lat, na mocy art. 71 § 1 kk orzeczono grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych,

- sygn. akt VI K 835/10 z dnia 31 sierpnia 2010 roku, mocą którego został skazany za przestępstwo z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w dniu 4 czerwca 2010 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 226 § 1 kk popełnione w dniu 22/23 czerwca 2010 roku na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat, na mocy art. 71 § 1 kk orzeczono grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych oraz oddano pod dozór kuratora w okresie próby,

- sygn. akt VI K 255/11 z dnia 11 kwietnia 2011 roku, mocą którego został skazany za przestępstwa z art. 157 § 2 kk popełnione w dniu 2 października 2010 roku na karę samoistnej grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 10 złotych każda, z art. 190 § 1 kk popełnione w dniu 13 stycznia 2011 roku na karę samoistnej grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych po 10 złotych każda z orzeczoną jedną karą łączną grzywny 100 stawek po 10 złotych każda,

- sygn. akt II K 1078/11 z dnia 19 grudnia 2011 roku, mocą którego został skazany za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, popełnione w dniu 5 października 2011 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 5 lat, na mocy art. 71 § 1 kk orzeczono grzywnę w rozmiarze 40 stawek dziennych po 10 złotych oraz oddano pod dozór kuratora w okresie próby i orzeczono przepadek dowodów rzeczowych,

- sygn. akt VI K 1450/11 z dnia 15 lutego 2012 roku, mocą którego został skazany za przestępstwo z art. 157 § 2 kk popełnione w dniu 9 listopada 2011 roku na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat, na mocy art. 71 § 1 kk orzeczono grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych każda oraz oddano pod dozór kuratora sądowego w okresie próby,

- sygn. akt VI K 361/12 z dnia 30 maja 2012 roku mocą którego został skazany za przestępstwo z art. 278 § 1 kk popełnione w dniu 2/3 lutego 2012 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, na mocy art. 46 § 1 kk orzeczono wobec P. Z. solidarnie wraz z D. Z. i O. S. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej I. Z. kwoty 3500 złotych oraz orzeczono przepadek dowodów rzeczowych,

- sygn. akt II K 364/12 z dnia 12 czerwca 2012 roku mocą którego został skazany za ciąg przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, popełnionych w okresie od 16 stycznia do 18 stycznia 2012 roku na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat na mocy art. 33 § 2 i 3 kk orzeczono grzywnę w rozmiarze 100 stawek dziennych po 20 złotych oraz na mocy art. 46 § 1 kk nałożono na skazanego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 1911,59 złotych na rzecz pokrzywdzonego (...) Finanse S.A. z/s we W. oraz kwoty 3394,05 złotych na rzecz pokrzywdzonego (...) Agricole Bank (...) z/s we W.,

- sygn. akt VI K 684/12 z dnia 26 września 2012 roku, mocą którego został skazany za przestępstwo z art. 158 § 1 kk popełnione w dniu 2 marca 2012 roku na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności

na karę łączną 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności z wyroków II K 1078/11 i VI K 1450/11 z zaliczeniem rzeczywistego okresu pozbawienia wolności oraz karę łączną 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności z wyroków VI K 361/12 i VI K 684/12 z zaliczeniem rzeczywistego okresu pozbawienia wolności, gdzie karę pozbawienia wolności odbywał w okresie od 6 października 2011 roku do 6 października 2011 roku i od 9 listopada 2011 roku do 11 listopada 2011 roku i od 8 lutego 2012 roku do 8 lutego 2012 roku i od 23 czerwca 2014 roku do 20 marca 2015 roku i 20 marca 2015 roku do 11 maja 2015 roku,

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

orzeka

- 1. oskarżonego Ł. O. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej, a wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 kk i za to na mocy art. 158 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;*
- 2. oskarżonego P. Z. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej, a wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 kk przyjmując, że został on popełniony w warunkach art. 64 § 1 kk, po odbyciu przez oskarżonego kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwa podobne, gdzie oskarżony był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 22 września 2009 roku, sygn. akt II K 228/09, za przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk na jedną karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 8 maja 2012 roku do dnia 4 kwietnia 2013 roku i na poczet której zaliczono oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 31 sierpnia 2010 roku, sygn. akt VI K 835/10, za przestępstwo z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 4 kwietnia 2013 roku do dnia 2 kwietnia 2014 roku i na poczet której zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania i za to na mocy art. 158 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;*
- 3. na mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu P. Z. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 31 października 2016 roku od godziny 23.55 do dnia 2 listopada 2016 roku do godziny 12.45, uznając, iż kara pozbawienia wolności uległa skróceniu o 2 (dwa) dni;*
- 4. na mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu Ł. O. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 31 października 2016 roku od godziny 23.55 do dnia 2 listopada 2016 roku do godziny 13.10, uznając iż kara pozbawienia wolności uległa skróceniu o 2 (dwa) dni;*
- 5. na mocy art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonych od ponoszenia wydatków postępowania, którymi w całości obciąża Skarb Państwa oraz na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonych od opłaty.*

Sygn. akt VI K 5/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 września 2017 roku

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 października 2016 roku w mieszkaniu P. Z. w Ś. przy ulicy (...) przebywali oskarżeni Ł. O. i P. Z. oraz J. N., E. S. i T. K.. W tym dniu E. S. miała wprowadzić się do mieszkania P. Z. i cała grupa uczestniczyła w składaniu mebli i przygotowywaniu miejsca pod zamieszkanie. P. Z. i Ł. O. spożywali piwo. W pewnym momencie po godzinie 22:00 pod dom oskarżonego Z. przyszedł pokrzywdzony D. Z.. Pokrzywdzony chciał spotkać się ze swoją byłą dziewczyną E. S.. D. Z. nie wchodził jednak do mieszkania, a E. S. wyszła na zewnątrz. Po kilku minutach wróciła zapłakana i oświadczyła, że D. Z. uderzył ją w twarz. P. Z. i Ł. O. wyszli na zewnątrz budynku

lecz pokrzywdzonego już nie zastali. Około godziny 23:30 P. Z. wyszedł na podwórze aby przynieść drewna na opał. W okolicach składziku na drewno zastał D. Z., którego zaczął bić, uderzając go rękami po całym ciele i kopiać. W tym czasie matka P. Z., która zamieszkuje piętro wyżej zeszła do mieszkania syna i poinformowała, że P. Z. bije kogoś na podwórku. Wszystkie osoby przebywające w mieszkaniu P. Z. wybiegły na zewnątrz. Pierwszy pojawił się Ł. O., który natychmiast zaczął bić i kopać po całym ciele D. Z.. Po chwili na dole pojawili się matka P. Z. G. Z., J. N., E. S. i T. K.. Ten ostatni próbował oddzielić bijących od pokrzywdzonego, co ostatecznie się udało i oskarżani zaprzestali okładania pokrzywdzonego. Na skutek pobicia D. Z. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia prawej ręki oraz głowy okolicy ciemieniowej po stronie lewej, co naraziło go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk. Na miejsce zdarzenia przyjechała Policja i karetka pogotowia ratunkowego. Pokrzywdzonemu udzielono pomocy medycznej, a oskarżeni zostali zatrzymani.

Stan faktyczny ustalono w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego Ł. O. (k. 31 – 32), częściowo w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego P. Z. (k. 36 – 37, 108) oraz w oparciu o zeznania świadków J. N. (k. 20 – 21, 135), T. K. (k. 26 – 27, 136), E. S. (k. 23 – 24) i dokumentację lekarską (k. 6), protokoły zatrzymania oskarżonych (k. 7, 12), protokoły badania stanu trzeźwości oskarżonych (k. 9, 14), opinii lekarskiej (k. 45).

Oskarżony Ł. O. ma 28 lat, zawodowe wykształcenie, był karany sędownie (dowód: karta karna – k. 90 – 92), nie jest nigdzie zatrudniony, utrzymuje się z prac dorywczych, nie ma nikogo na utrzymaniu. W toku postępowania nie zachodziła wątpliwość co do jego poczytalności.

Oskarżony P. Z. ma 26 lata, podstawowe wykształcenie, był karany sędownie, w tym za przestępstwa podobne (dowód: karta karna – k. 94 – 97), jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, jest zatrudniony odpłatnie z wynagrodzeniem 2 000 zł miesięcznie. W toku postępowania nie zachodziła wątpliwość co do jego poczytalności.

Oskarżony Ł. O. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Przed Sądem oskarżony wyjaśnień nie składał albowiem nie brał udziału w postępowaniu.

Oskarżony P. Z. zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i na rozprawie głównej, częściowo przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i konsekwentnie wyjaśniał, że pobił pokrzywdzonego albowiem uprzednio został przez niego zaatakowany. Na rozprawie głównej wskazał również kategorycznie, że Ł. O. uderzał pokrzywdzonego. W pozostałym zakresie oskarżony wyjaśnił zgodnie z ustalonym stanem faktycznym.

Sąd dał w całości wiarę wyjaśnieniom oskarżonego Ł. O.. Są one bowiem logiczne, a ich treść potwierdza oskarżony Z. i zeznania świadków przesłuchanych w sprawie.

Wyjaśnienia P. Z. uznano za wiarygodne w części w jakiej przystają do ustalonego w sprawie stanu faktycznego. W tym zakresie są one logiczne i spójne oraz w całości potwierdza je pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie. Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom oskarżonego jakoby miał on bić pokrzywdzonego w obronie własnej albowiem uprzednio został przez niego zaatakowany. Tego stanu rzeczy nikt, poza oskarżonym Z. nie potwierdza, w szczególności nie potwierdza go sam pokrzywdzony. Ta wersja stanowi więc jedynie linię obrony oskarżonego i próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka D. Z., które złożył on w toku postępowania przygotowawczego. Świadek zeznał zasadniczo zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Co prawda twierdził, że był bity również przez T. K., lecz te twierdzenia wydają się usprawiedliwione faktem, że T. K. próbował rozdzielić bijących, a całe zdarzenie było niezwykle dynamiczne i trwała najwyżej 2 minuty. Pokrzywdzony, próbując unikać ciosów, nie widział przecież wyraźnie, przez kogo i ile razy został uderzony. W pozostałym zakresie zeznania świadka są zbieżne z wyjaśnieniami Ł. O. i zeznaniami

pozostałych świadków. D. Z. nie był słuchany na rozprawie głównej albowiem obecnie miejsce jego pobytu nie jest znane.

W całości dano wiarę zeznaniom pozostałych świadków, a to T. K., J. N. i E. S.. Co prawda pomiędzy zeznaniami świadków J. N. i T. K. złożonymi w toku postępowania przygotowawczego i przed Sądem, zarysowują się pewne różnice, to jednak świadkowie ci konsekwentnie wskazywali kto i kiedy dokonał pobicia D. Z., a nadto słuchani przed Sądem zgodnie wskazali, że całe zdarzenie lepiej pamiętali podczas przesłuchania na policji. Świadek E. S. nie była słuchana przed sądem albowiem jej miejsce pobytu nie jest znane.

Za wiarygodne Sąd uznał również przeprowadzone w toku postępowania dowody w postaci wskazanych wyżej dokumentów, których autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała, a jednocześnie ich wygląd zewnętrzny również autentyczności tej nie podważał. Dokumenty te zostały sporządzone rzetelnie przez uprawnione podmioty w zakresie ich kompetencji, a informacje płynące z ich treści znalazły potwierdzenie w osobowych źródłach dowodowych. To samo tyczy się również przeprowadzonej na potrzeby przedmiotowego postępowania opinii lekarskiej na okoliczność obrażeń pokrzywdzonego. Opinia ta sporządzona została rzetelnie, zgodnie ze wskazaniami wiedzy i nie wymagała uzupełnienia.

Sąd zważył co następuje:

Poczynione ustalenia faktyczne uzasadniają twierdzenie, że oskarżeni Ł. O. i P. Z. w dniu 31 października 2016 roku w Ś., na terenie posesji przy ulicy (...) wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia D. Z., narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub wystąpienia skutku z art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk. Swoim zachowaniem oskarżeni niewątpliwie wyczerpali ustawowe znamiona występku z art. 158 § 1 kk.

Przestępstwa z art 158 § 1 kk dopuszcza się ten, kto bierze udział w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk.

Pojęcia „bójka” i „pobicie” określone zostały w doktrynie i w orzecznictwie. Tak więc przez bójkę rozumie się starcie pomiędzy co najmniej trzema osobami, które atakują się wzajemnie, występując zarazem w roli napastników i napadniętych. Pobicie jest czynna napaść dwóch lub więcej osób na inną osobę lub osoby, przy czym w zdarzeniu tym występuje wyraźny podział ról na napastników i napadniętych (broniących się), co ewidentnie miało miejsce w przedmiotowej sprawie.

Odpowiedzialności na podstawie art. 158 § 1 kk podlega ten, kto bierze udział w bójce lub pobiciu, w których naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego lub średniego uszczerbku na zdrowiu, co wynika z powołania art. 156 § 1 kk i art. 157 § 1 kk. Karalny jest więc jedynie udział w niebezpiecznej bójce lub pobiciu, tzn. w takim zajściu, którego intensywność i agresywność osób uczestniczących stwarza poważne zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego. Jest to więc przestępstwo materialne, przy czym stan bezpośredniego zagrożenia, o którym mowa, należy traktować jako skutek.

Znamię udziału w bójce lub pobiciu wypełnia nie tylko zadawanie ciosów, lecz także wszelkie inne formy zachowania, które w zbiorowym działaniu przyczyniają się do niebezpiecznego charakteru zajścia, jak np. podawanie niebezpiecznych przedmiotów (narzędzi), przytrzymywanie ofiary, blokowanie drogi ucieczki itp. (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 12 października 2000 r., II AKa 169/00, KZS 2000, z. 11, poz. 42).

Określony w art. 158 § 1 kk udział w bójce lub pobiciu jest przestępstwem umyślnym, które wymaga zamiaru bezpośredniego co do samego uczestnictwa w zajściu, natomiast znamię jego niebezpiecznego charakteru (tj. narażenia życia lub zdrowia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo) może być objęte zamiarem ewentualnym (por. wyrok SN z dnia 7 kwietnia 1975 r., II KRN 10/75, OSNPG 1976, nr 3, poz. 20).

Reasumując, Sąd uznał, iż oskarżeni Ł. O. i P. Z. wypełnili wszystkie znamiona występku z art. 158 § 1 kk, przy czym oskarżony P. Z. dopuścił się popełnienia tego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk. Za czyn ten Sąd wymierzył oskarżonym kary po 3 miesiące pozbawienia wolności.

Kierując się dyrektywami zawartymi w art. 53 § 1 i 2 kk Sąd dostosował orzeczone kary pozbawienia wolności do stopnia winy oskarżonych oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, które były znaczne, uwzględniając jednocześnie cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kary te powinny spełnić w stosunku do oskarżonych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd poczytał na korzyść oskarżonych uprzednie zachowanie pokrzywdzonego D. Z., który uderzył E. S..

W ocenie Sądu względy indywidualnoprzewencyjne nakazują odstąpić od zawartej w art. 58 § 1 kk tzw. dyrektywy pierwszeństwa kar wolnościowych i wymierzyć oskarżonym kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia ich wykonania. Oskarżeni byli już wielokrotnie karani, a mimo tego nadal okazują brak poszanowania dla reguł prawnych, popełniając kolejne przestępstwa, w tym przestępstwa podobne do tych, za które byli już wcześniej karani (P. Z.). W związku z powyższym stwierdzić należy, iż dotychczasowy sposób życia oskarżonych wskazuje, że nie wywiera na ich zachowanie pożądanego wpływu groźba wykonania zawieszony kary pozbawienia wolności. W tym stanie rzeczy jedyną adekwatną dla oskarżonych karą jest bezwzględna kara pozbawienia wolności, przy czym trudno tutaj pokładać nadzieję aby spełniła ona w stosunku do oskarżonych funkcję resocjalizacyjną. Kara ta powinna jednak – w zamyśle Sądu – uświadomić oskarżonym, że każde następne przestępstwo jakiego się dopuszczą doprowadzi ich do pozbawienia wolności.

Rozstrzygnięcia te zawarto w punkcie 1 i 2 wyroku.

W punkcie 3 i 4 wyroku zaliczono oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy ich zatrzymania.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie 5 i na mocy art. 624 § 1 kpk, z uwagi na sytuację materialną, zwolniono oskarżonych z ich ponoszenia.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:

- obrońcy oskarżonego P. Z.

P., dnia 20 października 2017 roku